Ordføreren: Jeg har ikke kunnet forstaa, hvorledes Nogen her i Salen har kunnet tvivle om og har kunnet nedlægge Indsigelse imod, at denne Lov nu foreligger paa et ganske andet Grundlag end hidtil. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) sagde, at den Rigsdagsbeslutning, som her foreslaas, allerede tidligere er godkjendt som nyttig og gavnlig for Danmark, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at denne Beslutning aldeles ikke er godkjendt tidligere. Der har aldrig foreligget nogensomhelst Beslutning paa Grundlag af en Overenskomst med Sverig alene, men vi have hidtil kun forhandlet under den Forudsætning, at vi kom sammen med Sverig og Norge. Jeg troer, at der er et stort Antal Medlemmer her i Thinget, og jeg veed, at der er Medlemmer i Udvalget, som ikke vilde være gaaede ind paa den Beslutning, der blev fattet med Enstemmighed, dersom den ikke havde omfattet alle tre Riger. Det kan derfor ikke siges, at denne Beslutning er godkjendt som nyttig og gavnlig for hele Landet; den er kun godkjendt under den Forudsætning, at vi kom i Forbindelse med begge de to andre nordiske Riger. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) sagde, ledet af den samme Tankegang, som det før nævnte ærede Medlem, at de samme Betænkeligheder ikke kom til Orde forrige Gang. Nei, de kunde ikke dengang komme tilorde, thi Sagen forelaa da ikke saaledes som nu. Flere ærede Medlemmer have yttret sig paa samme Maade. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) sagde saaledes, at vi havde anerkjendt Konventionen som et Gode for vor Nation, og at vi derfor skulde tage Konventionen med Sverig alene. Nei, mine Herrer, det følger ikke deraf. Konventionen med Norge og Sverig have vi anerkjendt som et Gode for vor Nation, men vi have aldrig havt Leilighed til at udtale os om, hvorvidt vi ansaa Konventionen med Sverig alene for et Gode. Lad os dog endelig fastholde, at det er en ny Sag, der foreligger. Der er her Tale om en ny Konvention, thi den gamle er bristet. Der er her Tale om en ny Lov, og den gamle foreligger ikke længer. Hvorvidt skulde vi nu paa dette Grundlag foretage den Forandring, som er foreslaaet af Regjeringen? Man henviser til, at man skal tage Hensyn til Sverig, og jeg for mit Vedkommende er tilbøielig til at ville tage det allerstørste Hensyn til Sverig, thi det er jo det betydeligste af de tre Riger i Norden; men foruden, hvad der nylig blev anført af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), nemlig at der for Øieblikket uden Spørgsmaal er en irriteret Stemning i Sverig, og at vi skulle vogte os for at laane vor Bistand til en saadan Stemnings Yttringer, maa det i det Hele erkjendes, at en saadan Stemning ogsaa enten er kommen eller meget snart kan komme i Norge. Der er brugt en Lignelse om en Trefod, som det ene Ben er brudt af, men jeg troer snarere, man kan sige, at Norge og Sverig ere to Ægteæller, og at Tredemand ikke skal blande sig ind i deres Forhold; man skal lade dem selv først afgjøre deres Strid, førinden man rækker Haanden ud. Den ærede Minister bemærkede, at vi kunde være sikkre paa, at Kongen af Sverig og Norge vilde tage fornøden Hensyn til det norske Storthing og til Norge. Jeg antager nu, at Udtrykket „Kongen af Sverig og Norge" her er brugt uverkjendt, men jeg kan dog ikke betragte det Anførte som selvfølgeligt. Jeg anser det som en Selvfølge, at der fra den svenske Regjerings Side bliver taget forhøiedent Hensyn til den norske Regjering, men at der af den svenske Regjering skulde blive taget et saadant Hensyn til det norske Storthing, er ikke en Selvfølge; jeg skal ikke bestride, at det kan være Tilfældet, men at det er en Selvfølge, kan jeg ikke indrømme. Den ærede Minister bemærkede fremdeles, at det ikke var den danske Regjerings Sag at forvisse sig om det norske Storthings Anskuelse. Dette er ganske vist rigtigt, men jeg skal dog tillade mig at minde om, hvad der allerede paa en anden Maade er fremsat fra en anden Side, nemlig at det nu er anden Gang i Løbet af faa Aar, at Danmark har fristet den Skjæbne, at det har sluttet en Konvention, hvortil Rigsdagens Samtykke er forlangt og erholdt, men at Konventionen dog er bristet. Det skete med Amerika, og det er nu atter sket her med Norge. Dette, troer jeg, bør opfordre Regjeringen til at være noget mere varsom i den Henseende; jeg troer, den burde have forvisset sig, ganske vist ikke om det norske Storthings Anskuelse, men om hvorvidt den norske Regjering var fuldkommen sikker paa sin Repræsentation, ligesom vor ærede Regjering har mentt at være sikker paa den danske Repræsentation, i hvilken Henseende dens Skjønjo for saa vidt har været rigtigt, som den danske Repræsentation enstemmig gav sit Samtykke. Jeg troer, man kan beklage, at den danske Regjering ikke har skaffet sig en saadan Kundskab fra Norge; thi hvis det var sket, vilde vi ikke staa, som vi nu staa. Der siges nu fra mange Sider, at vi ikke vide, hvad Norge vil gjøre, og hvad Sverig vil gjøre. Det er tydeligt, at vi ikke med Sikkerhed kunne vide dette, men der gives dog Veie, ad hvilke man med temmelig Sandsynlighed kan slutte sig dertil. Fra svensk Side foreligger Banko- och Lag-Utskottets Indstilling, og den gaar ganske vist ud paa at anbefale det forelagte Lovforslag, dog kun under Forudsætning af, at det tilsvarende Forslag vinder Bifald i Danmark. Dette Sidste er en Selvfølge, thi lige saa lidt som det Forslag, der her foreligger for os, kan faae nogen Gyldighed, hvis det ikke ogsaa finder Bifald fra svensk Side, saaledes kan heller ikke en svensk Myntlov, bygget paa disse Grundsætninger, vinde Gyldighed i Sverig, naar ikke de samme Grundsætninger bifaldes i Danmark. Hvad vilde imod-